

From Venice with love

1.

Verőfényes szombat délután volt, amikor a Canal Grande egyik kis kávézójába menekültem a fullasztó, júliusi hőség elől. Az árnyékos terasz a csatornára nézett, s amint helyet foglaltam az egyik éppen megüresedő asztalnál, a karórámra pillantottam. Pontosan öt óra volt. A találkozőm hétre volt megbeszélve. Rendeltem hát egy caffè ristrettót, és kényelmesen hátradőltem.

Velence élte a maga szokásos, turistáktól nyüzsgő életét. A párás levegőben remegtek a szemközti házak árkádjai, s az elhaladó vaporettokról hangos zsvaj hallatszott. A hajókról többen a környező házakra mutogattak, mások fényképeztek vagy a homlokukat törölgették.

Harmadik napja voltam Velencében. A biennáléra érkeztem, ugyanis egy kis kiállítást kellett megnyitnom, egy felkapott, fiatal belga festő, Karel kérésére. Művészeti szakíróként egészséges sznobizmussal vállaltam a feladatot. Emlékszem, még aznap megírtam a beszédemet.

A megnyitó péntek délelőtt tizenegykor kezdődött a Palazzo Grassi egyik termében, és Karel a lelkemre kötötte, hogy pontos legyek.

Már egy órával korábban ott voltam. Alig volt látogató rajtam kívül. Járkáltam a termekben, nézegettem a kiállított festményeket, szobrokat, és úgy tűnt, mindegyik jobb, mint Karel munkái.

Épp egy drótokból és zöld üvegdarabokból összeállított alkotást szemléltem, amikor valaki megérintette a vállam. Lassan megfordultam.

Egy aranyló, hosszú hajsza lebegett előttem. Másodpercekig csak ennyit láttam. Vakító fény tűzött a szemembe: a nap épp ekkor ért olyan szögbe, hogy a szemközti ablakon át sugaraival elárasztotta a termet.

Lassan megszokta a szemem a fényt, és kirajzolódott előttem egy szőke lány alakja. Színes inget, trapéz nadrágot és rengeteg ékszer viselt. Afféle új hippi, gondoltam.

Tetszik?, kérdezte, és a drótokból, üvegdarabokból álló műalkotásra bökött. Láttam, hogy csaknem derékig ér a haja.

Talán, mondtam, ha elég sokáig nézem.

És mi van, ha engem is elég sokáig nézel?

Belenéztem mélykék szemébe. Kis, sárga pontokat láttam a kék tengerben, amelyek lassan elmozdultak hol balra, hol pedig jobbra, mintha úsznának.

Festő vagy?, kérdezte aztán.

Persze, hazudtam gyorsan, hogy találtad ki?

Csak rád kell nézni, mondta. És lefestenél engem is?

Az attól függ, mondtam.

Persze, hogy lefestenél, mondta, és kezét nyújtott. Laura vagyok.

Örvendek, mondtam, és én is bemutatkoztam, majd elmondtam, hogy honnan érkeztem.

Holnap este hatkor találkozunk a Lídón, a Hotel Excelsior teraszán, mondta, és elengedte a tenyerem.

Tényleg? És ha más terveim vannak?

Lehet. Most. De holnap már nem lesznek más terveid.

Hátrálni kezdett, közben felemelte jobb kezét, nyitott tenyerét széttárt ujjakkal felém fordította, majd gyors lépetekkel elhagyta a termet.

Holnap hatkor a Lídón, a Hotel Excelsior teraszán, ismételtam magamban gyorsan, de eszemben sem volt elmenni a találkára. Egy utolsó pillantást vettem a drótból és üvegekből készített alkotás felé, majd anélkül, hogy eldöntöttem volna, tetszik-e vagy sem, egy Magritte-ot idéző festményhez léptem.

2.

Amikor a Canal Grande fölő magasodó kávéház teraszán ülve viszagondoltam Laurával való előző napi találkozásomra, önkéntelenül is elmosolyodtam. A múzeumban, Magritte *Éjféli menyegző* című képének parafrázisa felé tartva lassan elbizonytalanodtam. Tenyeremben ugyanis még egy jó ideig éreztem Laura tenyerének melegét, és sokáig fülemben csengett nőies, de mégis kissé érces hangja.

A kávémat kortyolgatva eszembe jutott, hogy a kiállításmegnyitó után, amikor már szétoszlott a közönség, egy pillanatig úgy tűnt, Laurát látom távozni épp egy jókora, fekete fickóval. Nem tudtam eldönteni, valóban őt láttam-e, vagy csak a képzeletem játszott velem.

Két csillogó gondola haladt el a terasz előtt, az evezősök arca gyönyögzött az izzadságtól. A pincér újra megjelent az asztalomnál, de egy

Néztem a csónakok nyomán keletkezett hullámokat, az ide-oda szálló galambokat.

Hirtelen enyhe szél támadt, sós pára csapott az arcomba. A csatorna vize fodrozódni kezdett, a kávézó emblémájával ellátott szalvéta megmeglíbbent az asztalon.

Újra és újra felidéztem magamban a múzeumi rövid jelenetet. Izgagott Laura ellentmondást nem tűrő határozottsága. Már jó ideje egyedül éltem, ám mégsem a testi vágytól vezérelve készültem a Lídó-beli találkozóra, inkább valamiféle megmagyarázhatatlan kíváncsiság hajtott. Kihívásnak éreztem, amit el kell fogadnom, életem dobott kesztyűnek, amit fel kell vennem.

Kiittam hát a kávémat és fizettem.

A hajó a Szent Márk térről indult, s amikor megláttam a parton kigyózó sort, csaknem meggondoltam magam, de végül mégis jegyet váltottam. Ülőhely már nem volt, így a hajó orrában kaptam állóhelyet.

A motor felbúgott, s én a korlátra könyökölve a tengert bámultam. Egy sirályt figyeltem, amely furcsamód folyton ugyanazon a ponton csapott le a víztükörré, anélkül, hogy halat zsákmányolt volna. Ezt valahogy baljós előjelnek véltem, és múltam bizonyos periódusai jutottak eszembe: hiábavaló szárnyalások és még hiábavalóbb bukások, amelyekből sokszor úgy tűnt, semmit sem tanultam.

Aztán Karel büszkeségtől sugárzó arcára gondoltam, amint a megnyitói utáni fogadáson odalépett hozzám, és megköszönte a megnyitóbeszédet. Elégedettnek tűnt. Felém emelte poharát, és koccintottunk.

Valamit el kell mondanom, mondta.

Vajon mit?, kérdeztem.

Gyere, mondta, és finoman belém karolt. Az ablakhoz vezetett.

Az éjjel veled álmodtam.

Nocsak, mondtam, és vártam, hogy folytassa. Ivott egy kortyot az italából. A széles pezsgőspohár falán gyöngyözött a pára.

Hogy is mondjam..., kezdte, és zavartan kinézett az ablakon. Aztán újra felém fordult.

Nem is tudom, hogy ezt miért mondom el neked, és miért épp most...

Még semmit sem mondtál.

Tegnap éjjel azt álmodtam, kezdte, hogy megérkezem a városba, de nem abban a hotelben szállok meg, amelyben most, a valóságban lakom, hanem egy szállószzerű lakótömbben. Amikor belépek, látom, hogy az épületnek hatalmas hallja van. A terem egyik végében egy latin-amerikai zenekar próbál. Úgy tűnik, hogy a helyiségben takarítanak, vagy va-

lamiféle átrendezés folyik: asztalok, fonott székek, mediterrán növények, levegőpálmák nagy összevisszaságban. Aztán beszálok a liftbe, de nem vagyok egyedül, egy napszemüveges nő támaszkodik a lift falának. A fülkében szokatlanul erős a fény. A negyedik emeletre igyekszem, de a lift nyomógombjai nem sorrendben helyezkednek el, hanem összevissza: a sor a kettessel kezdődik, majd az ötössel folytatódik, és így tovább. A négyes gombot keresem, amikor észreveszem, hogy több kettés és ötös gomb is van. Végre megtalálom a négyest, megnyomom, és szemben a nővel én is nekidőlök a lift falának. Ekkor látom, hogy tükörnapszemüveget visel, de meglepetésemre, nem az én arcom tükröződik benne, hanem a tiéd. Amikor felérek a negyedik emeletre, kiderül, hogy az nem a negyedik, hanem csak az első. Egy nagy panorámaablakon át látni az utcát, a járókelőket. Ez a szint is tágas, s mintha egy nagy teremből nyílnának a szobaajtók. A fal mellett hatalmas bőrfotelek, mindegyikben egy-egy gyerek ül. Úgy tűnik, egyformák, mintha ikrek lennének. Benyitok a szobába, de ekkor szinte a földre gyökerezik a lábam: téged látlak, amint épp lehugyozod a padlón összevissza heverő festményeimet...

Érdekes, ugye, mondta Karel némi szünet után, és ivott egy kortyot az italából.

Érdekes, mondtam, mert más nem jutott eszembe hirtelen.

Lehugyozod a képeimet, itt meg agyba-főbe dicséred őket.

Az álomban bármi megtörténhet, mondtam.

Karel furcsán mosolygott. Volt valami a tekintetében, ami azt súgta, nem hisz nekem.

A szemem sarkából láttam, hogy két tudálékos képű nő közeledik felénk. Egyikük szemüveget viselt, a másik egy divatos, hatalmas válltáskát. Mindketten a kiállítás katalógusát tartották a kezükben.

Amint odajöttek, közölték, hogy újságírók, és interjút szeretnének készíteni Karellal. Barátságatlanul rám pillantottak, jelezve, hogy hármásban akarnak maradni a festővel.

Nem volt ellenemre.

3.

Amikor a hajó megérkezett a hosszú, keskeny szigetre, előkerestem a táskámból Velence térképét, és leültem egy padra. Láttam, hogy nem sokat kell gyalogolnom. Ittam egy kortyot a magammal hozott ásványvizes palackból, és tovább indultam.

Még mindig nagy volt a hőség, noha már hanyatlani kezdett a nap. A Via Sandro Gallón haladtam, majd befordultam balra, egy szűk utcába, a

sétányra vezetett. Az út két oldalát villák szegélyezték, sok helyütt be voltak húzva a zsalugáterek. A kertekben buja mediterrán növényzet zöldellt, erős illatukat még később is az orromban éreztem.

Egy fiatal pár jött velem szembe. Rákvörösek voltak, mindketten strandtáskát és úszómatracot cipeltek. A lányra néztem, és láttam, hogy homloka és az orra vastagon be van krémezve. Laura jutott eszembe, és megszaporoztam a lépteimet.

Kiértem a sétányra, és ismét balra fordultam. Néhány lépés után megpillantottam a Hotel Excelsior díszes homlokzatát. A város reneszánsz stílusú épületeit idézte, noha látszott, hogy viszonylag új építésű. Bementem a forgóajtón, és közöltem a portással, hogy találkozóm van a szálloda teraszán. Egy széles üvegajtóra mutatott, a bejárattal szemben.

Átvágtam a hallon, és kiléptem a teraszra.

A távolban a tenger ragyogott; mintha gyémántokkal szórták volna be felszínét. A vörös kőlapokból kirakott padlón már megnyúltak az árnyékok. Csak néhányan üldögéltek a fehér terítővel letakart fémváz asztalok mellett.

Helyet foglaltam a parthoz legközelebb lévő asztalnál, és rendeltem egy pohár Limoncellót. Egy fuvalat készülő halételek fűszeres illatát hozta a konyha felől.

A tengert néztem, a fel-felszálló sirályokat, a holmijukat lassan pakolászó strandolókat. Egy pillanatra elkapott a hiábavalóság érzete, s csaknem megbántam, hogy eljöttem erre az egyre valószínűtlenebbnek tűnő találkozóra, de aztán újra felülkerekedett rajtam a kíváncsiság. Úgy éreztem, lemaradok valamiről, ha nem jövök el a találkozóra. Más dolgom egyébként sem volt.

A számhoz emeltem a poharam, s ekkor valaki megérintette a vállam. Épp úgy, mint egy nappal korábban a Palazzo Grassi kiállítótermében.

Hát itt vagy, hallottam Laura különös hangját a hátam mögött. Tudtam, hogy eljössz.

Odajött mellém, és jobb kezének mutatóujját az asztal lapjára helyezte. Könnyű anyagból készült égőpiros ruha volt rajta. Egyáltalán nem nézett ki hippinek.

Leülhetek?, kérdezte.

Hát persze, mondtam.

Megjelent a pincér, rendelni akartam, de Laura leintett. Száraz Martinit rendelt jéggel.

Mindenkivel így szoktál ismerkedni?, kérdeztem.

Mindenkivel ilyen kedves vagy?, kérdezett vissza.

No, jó, mondtam, és felé emeltem poharamat.

Eddig nem túl megnyerő a szöveged, mondta, úgyhogy igyekezzél.

Nem éreztem úgy, hogy igyekezni akarok, hogy egyáltalán igyekez-
nem kellene valahova, valamiért is, de ráhagytam.

Honnan tudtad, hogy el fogok jönni?, kérdeztem.

Ez már egy fokkal jobb. Azt mondtad, festő vagy.

Igen, azt mondtam.

De nem vagy az, mondta, és elővett egy apró tükröt a táskájából, meg-
nézte magát, majd visszatette. A lemenő nap hátulról világitotta meg,
aranyló hajszálai szinte vakítottak.

Miből gondolod?, kérdeztem.

A férfiak rosszul hazudnak, mondta.

Akkor miért hívtál el mégis?

Talán szimpatikusnak találtalak... Mindenre kell magyarázat?

Ekkor újra megjelent a pincér, és az asztalra tette a gyöngyöző, hosz-
szú szárú talpas poharat. Egy koktéltűvel átszűrve három olajbogyó ázott
benne.

Imádom a Martinit, mondta Laura, és a szájához emelte az italt, majd
ivott egy kis kortyot.

Imádom a festészetet is, folytatta, azért utaztam ide Denverből. Egész
nyáron Európát járom. Egyik múzeumból ki, a másikba be. Sehol nincs
annyi jó kép, mint itt.

És közben találkoztál velem, jegyeztem meg.

Igen, szeretek ismerkedni. Véletlenül láttalak meg a kiállítóteremben.

A véletleneket nem kedveltem; mindig is a sors jobb kezének tartot-
tam, amellyel olykor felemel, de többnyire inkább jól nyakon vág.

És ez a város fantasztikus. Úgy döntöttem, maradok még egy ideig,
monda. Épp jót tesz a válás után.

Válás után?

Igen, nemrég váltam el. Túlságosan szerettem.

És az baj?

Elég baj, mondta, de erre én is csak most jöttem rá. Ha túlzottan szeret
az ember, akkor az következményeiben csaknem ugyanaz, mintha nem
szeretne.

Ezen még sohasem törtem a fejem, de meglehet, mondtam.

Hosszú ujjai közé csipentette a koktéltűt, és bekapott egy szem olaj-
bogyót. Néztem, amint lassan rágta, s közben egy-egy pillanatra becsukta
a szemét. Elképzeltem egy szokványos jelenetet; egykori férjét, egy dra-
bális, marcona fickót, aki este hazajön, bevágja maga után az ajtót, és a
hűtőben lévő sörért nyúl.

Ma délután, mondta aztán, míg ebéd után az ágyban hevertem, eljárt-szottam a gondolattal, hogy milyen lehet veled. Elképzeltem, hogy kapcsolatban vagyunk, találkozgatunk, szeretkezünk, aztán te hazautazol, és soha többé nem találkozunk. Csak egy képeslapot írok neked néhány hónappal később.

És mi áll azon a képeslapon?

From Venice with love. Csak ennyi áll rajta.

Érdekes, mondtam, már rég kaptam képeslapot.

Vicces fiú vagy, jegyezte meg, de most nincs sok időm. Mindjárt mennem kell. Este lesz egy parti a szomszéd utcában. Gyere el, s majd mesélsz magadról. Vedd úgy, hogy én hívtalak meg. És lesz egy meglepetésem számodra.

Belenéztem a szemébe: apró, sárga pontok úsztak a kékségben.

Egy vörös téglából épült ház előtt, zöldre festett vasrácsos kapun kell csengetned, a tizenhetes szám alatt, magyarázta. Ha kérdeznek valamit, csak annyit mondj: Labrador.

Tulajdonképpen szabad volt az estém, de nem válaszoltam, csak néztem az úszó, sárga pontokat.

Tízkor találkozunk, mondta, és felállt.

Tízkor, mondtam.

Utánanéztem. Égőpiros ruhája libbent, amint eltűnt a teraszra nyíló ajtó mögött.

4.

Egy ideig még üldögéltem az asztalnál. Egy kis, szürkészöld gyíkot figyeltem, amint a terasz korlátján fejét hirtelen mozdulatokkal ide-oda rándítva a tenger felé néz. Megpróbáltam elképzelni, mi járhat az apró hulló fejében, vajon mit láthat, mire gondolhat? Aztán a fából épült, a tengerbe hosszan benyúló mólón sorakozó sirályokat bámultam. Néztem, amint tollászkodnak a lemenő nap narancs sugaraiban. Úgy tűnt, összetartoznak, egy csapatban vannak.

Végül nem tudtam ellenállni a konyha felől érkező illatoknak, és rendeltem egy tányér paradicsomos liguine-t és egy pohár fehérbort.

Mire végeztem a vacsorával, a szél megélenkült, hirtelen besötétedett. Villám fénye világította meg a tengert, majd hatalmasat dörrent az ég.

Így aztán ahelyett, hogy visszamentem volna a szállodámba, hogy átöltözsem, a teraszon lévő többi vendéggel együtt bemenekültem a hotel halljába.

A hatalmas üveglakon át néztem, ahogy a pincérek kétségbeesetten kapkodva igyekeznek leszedni az asztalokat az egyre viharosabbá váló

szélben. Láttam, hogy a mólóról eltűntek a sirályok, s a villámok felvillanó fényében szürkén hullámozott a tenger. Az öltözőfülkék piros és zöld csíkos vásznai lobogtak a szélben.

Laurára gondoltam, és elképzelttem, hogy kapcsolatban vagyunk, találkoztunk, majd szeretkezünk. Aranyló haja szétterül az ágyon, s szemének kék tengerében egyre gyorsabb keringőbe kezdenek a kis, sárga pontok.

Egyszerre azonban elállt a vihar. A teraszon felgyúltak a lámpák, újra megjelentek a pincérek, és törölgetni kezdték az asztalokat.

Az órára pillantottam, és láttam, hogy még van egy kis időm. Úgy döntöttem, járok egyet a környéken. A plafonról lelógó hatalmas csillárok alatt, a vaskos bőrfotelekben a szállodavendégek heverték. Egyesek újságot lapozgattak, mások unottan dohányoztak. Elhaladtam mellettük, majd kiléptem az utcára.

Párás forróság csapott az arcomba. Az úttest már csaknem felszáradt, s a kigyúló fényekben csak itt-ott csillant egy-egy kis pocsolya. Az este lassan rátette puha tenyerét a kis szigetre. A felbukkanó autók fénycsóvaiban gomolygott a felszálló pára. A növények illata most még erősebben érződött.

Körbejártam a hotelt, aztán átvágtam az úttesten, és a szemközti oldalon haladtam, egy kis árkádsor alatt. Egy idős házaspár jött velem szembe. Láttam, hogy mindketten bőrig áztak. Az idős hölgy egy kis, egérszerű, csapzott kutyát vezetett maga előtt pórázon. Amikor közvetlenül mellém értek, a kutya vakkantott néhányat, majd hörögve nekem támadt. Önkéntelenül is felé rúgtam, és épp pofán tálaltam. Az egér-kutya nyüszítve hátrálni kezdett. Az öregúr felordított, és elengedte a nő kezét, majd a sétapálcájához kapott. Egy kattanás hallatszott, majd apró tör villant a sétapálcá hegyén. Elfordultam, és gyorsan megszaporoztam lépteimet. Egy ideig még hallottam szitkozódását a hátam mögött.

5.

Tettem néhány kört a környező utcákban, végül megálltam a nagy, zöldre festett kovácsoltvas kapu előtt. A postaládán a tizenhetes szám vöröslött. Belestem az ajtó rácsozatán. Vízcseppek csillogtak a lámpafényben a kerti növényzet levelein. A növények mögött ott magasodott a vörös téglából épült villa.

Arra számítottam, hogy meg kell nyomnom a kapucsengőt, de amint lenyomtam a kilincset, a kapu lassan kinyílt. Keskeny, fehér kőzúzalékkal beszórt út vezetett az épület bejáratáig.

Ropogtak az apró kavicsok a talpam alatt, s ahogy felnéztem az épületre, láttam, hogy néhány ablakon fény szűrődik ki a behúzott zsalugáterek résein.

Az épület ajtaja félig nyitva állt, bentről zene hallatszódott. Lassan benyomtam az ajtót. Hosszú, homályos folyosó vezetett az épület belsejébe. Láttam, hogy a helyiség közepén fémlábakon egy hatalmas üvegvitrin áll. Felülről volt megvilágítva, mint a biliárdasztalok. Egy tábla függött rajta valamilyen felirattal. Amint közelebb értem, már ki tudtam betűzni: *Il piccolo mondo*, állt a műanyag lapon.

Kis, tenyéryni figurák voltak az üvegalitkában, mint babaszobában a bábok. Megdöbbenett, milyen életszerűek. Olykor megmozdultak: volt, amelyik épp miniatűr újságot olvasott, volt, amelyik az asztalnál ülve egy kis tányér fölé hajolt, és volt olyan is, amelyik egy apró televízión éppen labdarúgó-mérkőzést nézett.

Lehet, hogy valamilyen modern műalkotás, gondoltam, és azon tűnődtem, miféle játékrugók mozgathatják a bábokat. Észrevettem, hogy nincs közöttük női figura, de aztán tovább mentem, hisz nem miattuk jöttem.

Hamarosan rá kellett jönnöm, hogy a ház sokkal nagyobb, mint képzeltem. A folyosó végén egy lépcső vezetett fel az emeletre. Fenn, egy előcsarnokszerű helyiségben a fal mellé tolt asztalokon hidegtálak és italok sorakoztak. A levegőben különös, nehéz illat úszott. Az asztalok körül néhány ember ácsorgott tányérral, pohárral a kezében.

A helyiségből magas, kétszárnyas ajtók nyíltak, amelyek most teljesen ki voltak tárva. A bejáratokat súlyos, vörös kárpitok fedték. Odamentem az egyikhez, félrehúztam a függönyt, és benéztem. A nagy teremben hangos zene szólt, s a füstben és félhomályban nem lehetett jól látni az arcokat. Egyesek az ágyakon heverték, mások táncoltak, a fal mellett ültek, vagy kisebb csoportba verődve beszélgettek.

Benéztem minden terembe, minden beugróba. Mindegyikben más zene szólt, de mindenben hasonló látvány fogadott, és Laurát egyikben sem láttam. Végül az előcsarnok egyik asztaláról felemeltem egy pohár fehérbort, majd elindultam a legközelebbi terem felé. Épp a függöny felé nyúltam, amikor valaki belülről félrerántotta a kárpitot. Csaknem összeütköztem egy vörös hajú nővel. Néhány lépést hátrált, és én szorosan a nyomában beléptem a terembe.

Valahonnan nagyon ismerősnek tűnt. Néhány másodpercig álltunk, és vizsgálgattuk egymást. A falra szerelt sztroboszkóp lila fénye végigszántott az arcán. Megvilágosodásszerűen ért a felismerés.

Laura! De hát..., kezdtem zavartan.

Mondtam, hogy lesz egy meglepetésem számodra, mosolygott.

Az imént még szőke voltál, jegyeztem meg.

Egy nőnek joga van úgy kinézni, ahogy éppen akar, mondta.

Láttam, hogy jóval rövidebb a haja, mint néhány órával korábban.

No, gyere, mondta, és megfogta a karom. Végül lehuppantunk az egyik szabad kanapéra. Az ágy mellett egy kitömött oroszlán vicsgott. Letettem a poharamat mellé.

Ha jó fiú leszel, még egyéb meglepetésem is lesz, mondta, és a táskájába nyúlt. Elővett egy kis fémtárcát, felpattintotta a fedelét, és kivett egy előre megsodort cigarettát.

Afganisztáni, mondta, és az orrom alá tartotta. Édeskés illatot éreztem.

Köszönöm, de nem élek veled, mondtam.

Ugyan már, rád fér egy kis lazítás. És rám is.

Meggyújtotta a kezében tartott rudacsát, és mélyen beleszívott. Sokáig a tüdejében tartotta, mielőtt kifújta volna.

Miféle összejövetel ez?, kérdeztem, és egy pillantást vettem az éppen előttem táncoló párra. A vibráló fény töredezetté tette mozdulataikat.

Jó hely, rendes emberek. De ez nem érdekes, mondta, és felém nyújtotta a füstölő cigarettát.

Sohasem vonzottak a kábítószeresek, most mégis elfogadtam. A számhoz emeltem, és mélyen leszívtam a füstöt, majd egy idő után kiengedtem.

Rám nem hat a fű, mondtam, mert egyszer egy nagyobb társaságban kipróbáltam, és valóban nem hatott.

Hát ez most hatni fog. Hasis, mondta, a legjobb fajtaból.

Rendben, mondtam, majd meglátjuk.

Mesélj magadról, szolt, és mutatóujjával megérintette a kézfejem.

Elmondtam néhány dolgot, közben még párszor körbejárt a hasissal dúsított dohány. Aztán egyszerre elviselhetetlen szomjúság tört rám. Az ágy és a kitömött oroszlán közé tett poharamért nyúltam. Ittam egy nagy kortyot, majd Laura felé fordultam, de elakadt a lélegzetem.

Nem Laura ült mellettem, hanem egy nagydarab, fekete férfi. Bal kezét a combomon tartotta, s láttam, hogy egy jókora zöld köves gyűrű van a középső ujján, afféle, mint amelyet a híres rockgitáros, Jimi Hendrix is viselt egykor.

Szólni akartam, hogy vegye le a mocskos mancsát a combomról, de nem jött ki hang a számon. Úgy láttam, egy vékony vágásnyom húzódik rézsút a bal füle és a bal szájszéle között. Nyilván valaki jól kidekorálta, gondoltam. Vigyorogva engem nézett.

12 Mi van kispajtás, csak nem akarod összecsinálni magad, mondta.

Szénfekete bőre fénylett, s ahogy a szemébe néztem, egyszerre eszembe jutott az a villanásnyi észlelés, amikor előző nap a kiállítóteremben egy pillanatra úgy tűnt, Laurát látom távozni egy fekete férfival.

Szóval ismered Laurát, mondtam, mert végre megjött a hangom.

Ki mondja, hogy nem, válaszolta. Egy hosszú poharat tartott a kezében. Elengedte a combomat, és a szívószállal megkeverte a kékes színű italt.

Fekete öltönyben volt és fehér nyakkendőben, ezért aztán, amikor egy-egy pillanatra elsötétült a terem, úgy tetszett, csak egy fehér nyakkendő ül mellettem.

Hol van Laura?, kérdeztem.

Dolga akadt, és most én helyettesítem, mondta.

És te ki a fasz vagy?, kérdeztem, és éreztem, hogy nem tudok uralkodni magamon.

Csak ne ilyen durván, kispajtás, mondta, mert nem leszünk jóban. Laura barátja vagyok, és én intézem az efféle ügyeket.

Miféle ügyeket?

A hozzád hasonló okostojásokkal való ügyeket, mondta, és ismét rátette tenyerét a combomra. Laura tudja, hogy milyen fickók valók nekem, de egyikünk sem szereti az okostojásokat, és főleg én nem.

Kisse szédülni kezdtem. A hangok is valahogy megváltoztak, hol közelebről, hol távolabbról hallottam a zenét. Egyre erősebb szorítást éreztem a combomon, majd egyszer csak levette kezét a lábamról.

Tudod, mi holnap elutazunk, és szeretném, ha szép emlékekkel távoznék Velencéből. Olyan szép város, ezt meg kell értened, mondta vigyorogva, és szürcsölt egyet az italából a szívószálon keresztül.

Szólni akartam, de ismét erőt vett rajtam a bénultság.

Remélem, kellőképpen ellazított a cucc, folytatta. Most egy kicsit elbeszélgetünk, aztán kimegyünk a mosdóba, és mutatok neked valamit. Tudod, ez az Európa egy kicsit konzervatív hely. Én nem ilyen bigott társaságban nőttem fel. És csakhogy tudd, mi nagyon szeretjük egymást Laurával, de van egy kis titkunk. Mindketten bi vagyunk. Már két hónapja járjuk a kontinenst, és olykor megajándékozunk egymást. Néha én Laurát, néha Laura engem. Ma este te vagy az én ajándékom.

Ez nagyon rosszul hangzott, ezt be kellett látnom. Inni akartam egy kortyot az italomból, de nem tudtam megmozdítani a karom.

Ekkor benyúlt zakója zsebébe, és előhúzott egy műanyag dobozt. Leemelte a tetejét. Egy csaknem tenyérynyi pók volt benne.

Látod, mondta, ő mindig velem van, ő az én kis szerencsebogaram. Diaboló a neve. Akarod megsimogatni?

Egészen közel tartotta az arcomhoz, a doboz pereme csaknem az orromat érintette. A fekete, szőrös pók megmozdult.

És Diabolónak is van egy kis titka, mondta vigyorogva. Az ilyen okostojások arcán szeret a legjobban mászkálni.

Te beteg vagy!, szakadt ki belőlem. Végre újra meg tudtam szólalni.

Ekkor hirtelen egy magas, ősz hajú alak tűnt elő a terem félhomályából elegáns öltönyben, és odahajolt a mellettem ülő férfihez. Úgy tűnt, órákig tart ez a kimerevített jelenet. Aztán a fekete férfi lassan visszatette a doboz tetejét, majd felállt.

Némi elintézni valóm akadt, kispajtás, de rögtön jövök. Addig várjál itt szépen, mondta, és megpaskolta az arcomat. Gyorsan eltűntek mindketten.

6.

Továbbra sem tudtam megmozdítani tagjaimat, csak mereven néztem a teremben cikázó fényeket, s hallgattam a hullámszó zenét.

Egyszer csak éreztem, hogy lassan kicsúszik kezemből a pohár. Úgy láttam, zuhanás közben egy pillanatra megáll a levegőben, majd előbb lassan ismét zuhanni kezd, majd végül hihetetlen gyorsasággal a padlónak csapódik. Mint amikor a repülőgép kigördül a kifutópályára, megáll néhány másodpercig, aztán felzúgnak a motorok, és teljes sebességgel száguldani kezd, gondoltam.

Láttam, hogy apró szilánkokra törik a pohár, de csak néhány másodperc múlva hallottam a hangját. Éreztem, hogy lassan előredőlök. Mindjárt a földre zuhanok, gondoltam, ám ekkor előttem termett egy fiatal pár, és épp elkaptak, még időben.

Rosszul van, mondta a lány, láttam, hogy kiejtette a kezéből a poharat is. Sokat ivott?, kérdezte aggódalmas arccal. Tagadólag ráztam a fejem.

Nagyon rosszul néz ki, mondta a fiatalember. Vigyük ki a mosdóba, mielőtt még meghal itt nekünk.

Ne, nyögtem, a mosdóba ne.

Furcsa volt a hangom, mintha nem is az enyém lett volna. Éreztem, hogy a hónom alá nyúlnak, és ekkor hirtelen visszatért az erőm.

Kivisszük az előtérbe, és majd iszik egy kis vizet, mondta a fiatalember.

Köszönöm, már ki tudok menni magam is, mondtam. Nem vízre vágytam, hanem friss levegőre.

14 Jól elintézte magát, de ahogy gondolja, mondta.

Igyekeztem összeszedni magam, és lassan átvágtam a táncolók és az ögyelgők között. Az előtérben most már sokan voltak. Úgy tűnt, mindenki egyszerre beszél, a szavak egyetlen monoton bűgássá álltak össze. Végül mégis megittam egy pohár vizet, aztán lassan lebotorkáltam a lépcsőn.

Először az üvegtrint vettem észre, benne a bábokkal, majd ahogy felnéztem, a bejárati ajtó felett függő képet. Vastag, órany keretben egy férfit és egy szőke nőt láttam. Egy tó partján ültek, a nő a férfi vállára hajtotta a fejét. A tó felszíne lágyan hullámzott. A nő ekkor lassan felemelte a fejét, s én rájöttem, hogy Karel és Laura ülnek a padon.

Gondoltam, jobb, ha mielőbb távozom. Elhaladtam az üvegkalitka mellett, de még egy pillantást vettem a bábokra. A kis televízióknak már sötét volt a képernyője, senki sem nézte.

A kertben szinte halálos csend fogadott. Végigmentem újra a keskeny úton, de ezúttal nem hallottam az apró kavicsok csikorgását.

Kinn az utcán hunyorogtak a fények, s a távolban egy kutya szaladt át az úttesten.

Még két napom volt hátra Velencében.